

на вѣстници и списания, издавани въ Ромжния, напр. в. „Народностъ“, „Отечество“, „Свобода“, сп. „Общи трудъ“ въ Болградъ и „Период. Списание“ въ Браила. Помагалъ е Увалиевъ и на Раковски и на други наши войводи и политически дѣйци, особно на бѣлг. доброволци въ Сърбия прѣзъ 1876 год., както и за подържането имъ въ Кишеневъ до съставяне на бѣлг. дружина прѣзъ пролѣтѣта на 1877 год. за освобождението на Бѣлгария. На ученици и студенти, които сж се отнасяли до него за помощъ и подкрѣпка, всѣкога охотно е помагалъ. Особно е помагалъ на Калоферската община за училищата въ родния си градъ. Още прѣживѣ той подарилъ 3,000 лева за снабдяване града съ вѣда, а въ завѣшанието си опрѣдѣли 60,000 л. за подържане учебнитѣ заведения въ Калоферъ.

Ст. Д. Увалиевъ още съ врѣме е билъ жененъ въ Бѣлгария за Иванка Т. Бракалова. Отъ шестѣтъхъ негови дѣца, синъ му Тодоръ, добилъ образование въ Русия и Германия, слѣдъ освободителната война, постъпи като офицеръ въ бѣлгарската армия и като личенъ момъкъ, добръ възпитанъ, образованъ, владеещъ чуждитѣ езици — нѣмски и френски — биде назначенъ за адютантъ на първия бѣлг. князь Александъръ, послѣ бѣ командиръ на II арт. полкъ въ Шуменъ, а въ 1888 год. напусна Бѣлгария и се завърна въ Бесарабия въ именията на баща си, слѣдъ смъртѣта на когото въ 1904 год., той остана за наслѣдникъ и изпълнителъ на завѣщанието му.

„Покойниятъ Ст. Д. Увалиевъ, казва В. Д. Стояновъ, бѣше личенъ човѣкъ — едъръ, високъ и строенъ хубавецъ, съ високо чело, съ правилни чѣрти, съ благородно изражение. Отъ голѣмитѣ му тъмно-желти очи бликаше доброта, благоразумие и енергия...“ По своето родолюбие и достойнство, той принадлежи къмъ отличнитѣ наши еднородци прѣзъ втората половина на деветнадесетия вѣкъ“.
